

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1022/2020
18.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Слађане Накић Момировић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат из ..., против тужене Агроиндустријске Комерцијалне банке АИК БАНКЕ, а.д. из Београда, коју заступа Маријана Ковачевић, адвокат из ..., ради утврђења делимичне ништавости уговора о кредиту и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1720/2019 од 24.09.2019. године, у седници већа одржаној дана 18.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1720/2019 од 24.09.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1720/2019 од 24.09.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 127/18 од 11.06.2019. године ставом првим изреке, коначно прецизирани тужбени захтев тужиоца се делимично усваја. Ставом другим изреке утврђено је да је ништава одредба члана 6. став 6. 1. тачка 1. Уговора о стамбеном кредиту број ... од 28.03.2013. године, што је тужена дужна признати и трпети. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 12.719,22 динара, са законском затезном каматом на износ главнице од 8.289,82 динара, почев од 09.10.2018. године, па до исплате. Ставом четвртим изреке тужбени захтев тужиоца преко досуђене законске затезне камате на износ главнице од 8.289,82 динара, па до траженог износа од 12.719,22 динара, као неоснован се одбија. Ставом петим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 65.300,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1720/2019 од 24.09.2019. године ставом првим изреке жалба тужиоца се усваја, па се пресуда Основног суда у Сомбору П 127/18 од 11.06.2019. године преиначава у делу одлуке о трошковима поступка на начин што се обавезује тужена да тужиоцу поред износа од 65.300,00 динара, исплати

још и износ од 9.900,00 динара, под условима и на начин као у првостепеној пресуди, док се у преосталом побијаном усвајајућем делу одлуке о главној ствари и непреиначеном делу одлуке о трошковима поступка првостепена пресуда потврђује, а жалба тужене одбија. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова жалбеног поступка исплати износ од 18.200,00 динара. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова насталих у жалбеном поступку.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, у даљем тексту: ЗПП) Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе члана 6. става 6. тачка 1. Уговора о кредиту којим је предвиђено право тужене банке да од тужиоца, као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај у износу од 0,5 % од износа одобреног кредита, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан реализације кредита, односно износ од 74 евра према средњем курсу на дан уплате, што је износи 8.289,82 динара. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у износу који је тужили наплаћен.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава, под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштања кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита, или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној.

На основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 25.01.2018. године са захтевом за утврђење ништавости одредбе уговора о кредиту и стицања без основа. Вредност коју је тужилац навео у тужби је 8.800,00 динара, с тим да је поднеском од 19.10.2018.године прецизирао тужбени захтев и означио вредност спора у износу од 12.719,22 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић